

HUIZE AGNES IS EEN STICHTING DIE AL MEER DAN VIJFTIEN JAAR TIJDELIJKE OPVANG EN BEGELEIDING BIJLT AAN VROUWEN DIE HUN LAND ZIJN ONTVLUCHT EN NOG GEEN VERBLIJFSVERGUNNING HEBBEN. ZE KRIJGEN ONDERSTEUNING OP HET GEBIED VAN WONEN, GEZONDHEID, TAAL EN OPVOEDING. ZODAT ZE – ALS ZE HUN PAPIEREN EENMAAL HEBBEN – DE REGIE OVER HUN EIGEN LEVEN KUNNEN NEMEN.

■ TEKST SANDRA DIJKMAN DULKES BEELD BAS LOSEKOOT

Momenteel wonen er dertien vrouwen met in totaal zestien kinderen op vier geheime locaties in Utrecht, vertelt coördinator Dorinda Maas. “Allemaal vrouwen die eerder tevergeefs een asielaanvraag hebben gedaan in Nederland. Vaak omdat ze niet de juiste papieren bij zich hadden, waardoor hun verhaal niet werd geloofd. Maar ook omdat ze zo getraumatiseerd waren door alles wat ze in hun thuisland of tijdens de vlucht hadden meegemaakt, dat ze niet goed in staat waren hun verhaal te vertellen. Het is mooi om te zien hoe veerkrachtig deze vrouwen zijn. Dat ze zich herpakken en knokken voor een leven voor henzelf en hun kinderen.”

Intensieve begeleiding De vrouwen zijn gevlucht voor huiselijk of seksueel geweld, vervolging vanwege hun geaardheid – in verschillende landen staat de doodstraf op homoseksualiteit – of dreigende uithuwelijking. “Ze zijn allemaal door een hel gegaan voordat ze hier kwamen en hebben vaak psychische en fysieke klachten. Bij hun kinderen zien we grote ontwikkelingsachterstanden. Het is een groep die intensieve begeleiding nodig heeft.”

Als alle basisvoorzieningen bij Huize Agnes zijn geregeld, zoals een tandarts, huisarts en school voor de kinderen, gaat de begeleiding van start. “Samen met de bewoonsters brengen we alle leefgebieden in kaart en kijken we waaraan ze specifiek behoefte hebben. We begeleiden ze onder meer op het gebied van psychische en fysieke gezondheid, wonen en woonwaardigheden, gezin en opvoeding en omgaan met geld. Maar de vrouwen gaan ook naar Nederlandse les en leren bijvoorbeeld fietsen. Het juridische traject is in handen van een externe organisatie.”

Veilig en gelukkig Anab (34) uit Somalië heeft hier na jaren van ellende en omzwervingen eindelijk rust en stabiliteit gevonden. “Huize Agnes is mijn hoop, mijn thuis. Ik voel me hier veilig en gelukkig.” Een groot contrast met haar geboorteland, waar het volgens haar allesbehalve veilig is voor vrouwen. Ze vindt het te moeilijk om te vertellen wat ze er zelf heeft meegemaakt. Teruggaan is in ieder geval geen optie, ook niet omdat ze nu een dochter heeft en het risico te groot is dat zij daar slachtoffer wordt van genitale verminking.

Anab zit nu drie jaar in Huize Agnes en kan elk moment haar verblijfsvergunning krijgen. Ze is klaar voor een nieuwe fase in haar leven, samen met haar twee kinderen. Ze wil graag werken. “Als ik naar de supermarkt ga, vind ik het mooi om te zien dat vrouwen hier werken. Dat is in Somalië heel anders.” Aangezien ze nooit naar school is geweest, vindt Anab het lastig om te bedenken wat voor werk ze zou kunnen doen. Maas: “Hierbij zullen we haar begeleiden, zodat ze haar zelfstandige leven straks zo goed mogelijk kan opbouwen.”

Van alle vrouwen in Huize Agnes mag ruim 90 procent alsnog in Nederland blijven. Maas: “Een slagingspercentage dat aantoont dat de vrouwen recht hebben op een verblijfsvergunning, maar tijd en begeleiding nodig hebben om te laten zien dat hun verhaal klopt.” ✨

‘Deze vrouwen hebben recht op een verblijfsvergunning’

Wat? Huize Agnes. **Voor wie?** Ongedocumenteerde vrouwen. **Waarom?** Hun tijdelijke opvang en begeleiding bieden. **Doel?** Een zelfstandig leven opbouwen.